

TISZTA MÁJUSI NAP

VLADIMIR KOPICL

Tiszta májusi nap volt, a város alatt tiszta az ég,
Fényárban égett a part, szállt könnyű madár fény-nesze;
Rettegést feledtünk, mindent, a sötét világhatalmakat.
Jöttöd vártam a folyó előtt, s lényednek mosolyát vele.

A mindenség telt ragyogása a pillanat álló mérlege
Nem moccan — tűrte öntudatlanul már tört zuhanását.
Lehulltak aztán az árnyak, a csöndnek vize kiáradt,
Messzeségben állva nem hallottam az időnek hívását.

A mélyből áradtál felém, ködből az arcod és lépted,
Ében hajad cibálta a szél, s az ajkad összeszorult,
Amint a hírt elmondtad, csak hullottak a szavak a mélybe,
Jéghidegen, idegenként; a nap ragyogása elkomorult.

Megálltunk a víz kanyarában, majd tovább a fűre leülve,
Befonta testünk az alkony, szó bent megmerevült.
S bár indulni szólt az idő, feledtük az útra kelést,
Égi lepelben minden csillag. Fényük az űrbe merült.
1980. május 4-én

JUNG Károly fordítása